Η Ανάληψη του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού (Αγ. Γρηγόριος Νύσσης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Μαΐου, 2015

1. Σαν γλυκύς συνοδοιπόρος του ανθρώπινου βίου ο προφήτης Δαβίδ βρίσκεται σε όλους τους δρόμους της ζωής και αναστρέφεται πρόσφορα με όλες τις πνευματικές ηλικίες και είναι κοντά σε κάθε παράταξη που προκόβει. Παίζει με όσους νηπιάζουν, όπως θέλει ο Θεός, με τους άνδρες συναγωνίζεται, παιδαγωγεί τη νεότητα, υποστηρίζει τα γηρατειά, γίνεται στους πάντες τα πάντα. Γίνεται το όπλο των στρατιωτών, ο προπονητής των αθλητών, η παλαίστρα όσων γυμνάζονται, το στεφάνι των νικητών, η χαρά του τραπεζιού, η παρηγοριά στις κηδείες. Δεν υπάρχει τίποτε από τη ζωή μας που να είναι αμέτοχο από αυτή τη χάρη. Ποια δυνατή προσευχή γίνεται, που δεν έχει σχέση μ' αυτή ο Δαβίδ; Ποια ευφροσύνη γιορτής δοκιμάζομε χωρίς να τη χαροποιεί ο Δαβίδ; Αυτό μπορούμε να το διαπιστώσομε και τώρα· ότι δηλαδή, ενώ και γι' άλλους λόγους είναι μεγάλη η εορτή, ο προφήτης με τη συνεισφορά του την έκανε μεγαλύτερη, συνεισφέροντας πρόσφορα σ' αυτήν την ευφροσύνη από τους ψαλμούς. Στον ένα ψαλμό σε προτρέπει να γίνεις πρόβατο που το ποιμαίνει ο Θεός και δε στερείται από κανένα αγαθό· και χόρτο να βοσκήσει και νερό να πιει και τροφή και μάντρα και δρόμος και οδηγία και τα πάντα γίνεται ο καλός ποιμένας (Ιω. 10, 2-4· 11), επιμερίζοντας κατάλληλα τη χάρη του σε κάθε ανάγκη.

2. Με όλα αυτά διδάσκει την Εκκλησία, ότι πρέπει να γίνεις πρώτα πρόβατο του καλού ποιμένα οδηγούμενο με την ορθή κατήχηση στις θείες βοσκές και πηγές των διδαγμάτων για να συνταφείς μαζί του με το βάπτισμα στο θάνατο (Ρωμ. 6, 3-4) και να μη φοβηθείς αυτόν το θάνατο· γιατί αυτός δεν είναι θάνατος, αλλά σκιά και αποτύπωμα θανάτου. Γιατί λέει· «αν βαδίσω μέσα από τη σκιά του θανάτου δε θα το φοβηθώ αυτό ως κάτι κακό, γιατί εσύ είσαι μαζί μου» (Ψαλμ. 22, 4). Έπειτα από αυτά, αφού παρηγόρησε με τη βακτηρία του Πνεύματος (γιατί ο Παράκλητος είναι το Πνεύμα), παραθέτει το μυστικό τραπέζι που ετοιμάστηκε κατ' αντίθεση με το τραπέζι των δαιμόνων. Γιατί εκείνοι ήταν που καταβασάνισαν με την ειδωλολατρία τη ζωή των ανθρώπων, ενώ αντίθετή τους είναι η τράπεζα του Πνεύματος. Έπειτα αρωματίζει την κεφαλή με το έλαιο του Πνεύματος και προσφέροντάς του κρασί που ευφραίνει την καρδιά (Ψαλμ. 103, 15), προξενεί στην ψυχή τη νηφάλια εκείνη μέθη, προσηλώνοντας τους λογισμούς

από τα πρόσκαιρα στο αΐδιο. Γιατί, όποιος δοκίμασε τη μέθη αυτή, ανταλλάσσει τη βραχύτητα του θανάτου με την αιωνιότητα, παρατείνοντας τη διαμονή του σε μάκρος ημερών μέσα στον οίκο του Θεού.

3. Αφού μας χάρισε αυτά με τον ένα ψαλμό, διεγείρει
την ψυχή με τον επόμενο σε μεγαλύτερη και τελειότερη χαρά και, αν νομίζεις, ας σου παραθέσομε, περιορίζοντας σε λίγα, και τούτου το νόημα. «Κτήμα του Κυρίου είναι η γη και όλο το πλήρωμά της» (Ψαλμ. 23, 1). Γιατί παραξενεύεσαι, άνθρωπε, αν ο Θεός μας παρουσιάστηκε στη γη και συναναστράφηκε με τους ανθρώπους; Η γη είναι κτήμα δικό του αφού είναι και δημιούργημά του. Δεν είναι επομένως παράδοξο ούτε έξω από το πρέπον να έρθει ο Κύριος στα δικά του (Ιω. 1, 11). Δεν πηγαίνει σ' ένα ξένο κόσμο, αλλά στον κόσμο που συγκρότησε ο ίδιος, θεμελιώνοντας τη γη επάνω στα νερά και κάνοντάς την κατάλληλη για το πέρασμα των ποταμών. Για ποιον λόγον λοιπόν φανερώθηκε; Για να σε βγάλει από τα βάραθρα της αμαρτίας και να σε οδηγήσει στο όρος της βασιλείας, χρησιμοποιώντας ως όχημα την ενάρετη πολιτεία. **Γιατί δεν είναι δυνατό ν' ανεβεί κανένας σ' εκείνο το βουνό, αν δεν τον συνοδεύουν οι αρετές· πρέπει να γίνει καθαρός στα έργα και να μην τον ρυπαίνει καμιά πονηρή πράξη, να είναι καθαρός στην καρδιά και να μην οδηγεί την ψυχή του σε τίποτα το μάταιο ούτε να εξυφαίνει κανένα δόλο κατά του διπλανού του. Αυτής της ανάβασης**
έπαθλο είναι η ευλογία του Θεού, σ' αυτόν δίνει ο Κύριος την ελεημοσύνη που επιφυλάσσει· «αυτή είναι η γενεά εκείνων που τον ζητούν και ανεβαίνουν ψηλά με την αρετή» και «ζητούν το πρόσωπο του Θεού του Ιακώβ» (Ψαλμ. 23, 6).

4. Η συνέχεια του ψαλμού είναι ίσως υψηλότερη κι από
την ίδια την ευαγγελική διδασκαλία. Γιατί το Ευαγγέλιο διηγήθηκε τη ζωή και τη συναναστροφή του Κυρίου επάνω στη γη, ενώ ο ουράνιος αυτός προφήτης, βγαίνοντας έξω από τον εαυτό του, για να μην τον βαραίνει το σκαφίδι του σώματος κι αφού αναμίχθηκε με τις υπερκόσμιες δυνάμεις, μας εκθέτει τα λόγια εκείνων, που, βαδίζοντας μπροστά στην πομπή του Κυρίου κατά την κάθοδό του, διατάζουν ν' ανοίξουν τις πόρτες οι άγγελοι, που περιπολούν τη γη και τους έχει ανατεθεί η φύλαξη της ανθρώπινης ζωής, λέγοντας· «ανοίξτε τις πύλες σας, άρχοντες, και σεις πύλες αιώνιες διαπλατωθείτε και θα εισέλθει ο βασιλιάς της δόξας» (Ψαλμ. 23, 7). Και επειδή σε οτιδήποτε εισέλθει αυτός που περιέχει το παν φέρνει τον εαυτό του στα μέτρα εκείνου που τον δέχεται (γιατί δε γίνεται μόνο άνθρωπος εισερχόμενος στους ανθρώπους, αλλά κατ' ακολουθίαν και στους αγγέλους όταν βρεθεί κατεβάζει τον εαυτό του στη φύση εκείνων), γι' αυτό έχουν ανάγκη οι φύλακες των πυλών από εκείνον που θα τους δείξει «ποιός είναι

αυτός ο βασιλιάς της δόξας» (Ψαλμ. 23, 8). Γι' αυτό υποδεικνύουν σ' αυτούς τον κραταιό και ισχυρό δημιουργό και ακαταγώνιστο στον πόλεμο, που πρόκειται να συγκρουστεί με εκείνον που αιχμαλώτισε την ανθρώπινη φύση (Ρωμ. 7, 23. Εβρ. 2, 14) και να εξουδετερώσει αυτόν που έχει τη δύναμη του θανάτου (Α΄ Κορ. 15, 26), ώστε, αφού αφανιστεί ο έσχατος εχθρός, να ανακληθούν οι άνθρωποι στην ελευθερία και την ειρήνη.

5. Πάλι λέει τους ίδιους λόγους (γιατί ολοκληρώθηκε πια το μυστήριο του θανάτου και πραγματοποιήθηκε η νίκη κατά των εχθρών και υψώθηκε το εναντίον τους τρόπαιο, ο σταυρός, και πάλι «ανέβηκε ψηλά αυτός που αιχμαλώτισε πολλούς αιχμαλώτους, αυτός που έδωσε τη ζωή και τη βασιλεία, αυτά τα αγαθά δώρα στους ανθρώπους» (Ψαλμ. 67, 19), και πρέπει ν' ανοίξουν πάλι γι' αυτόν οι υψηλές πύλες. Παίρνουν μέρος στην προπομπή οι δικοί μας φύλακες και διατάζουν να του ανοιχτούν οι υψηλές πύλες, για να δοξαστεί πάλι σ' αυτές. Τους είναι όμως άγνωστος αυτός που φόρεσε τη βρώμικη στολή της δικής μας ζωής, που οι λεκέδες των ρουχών του είναι από το ληνό των ανθρώπινων κακών (Βλ. Ησ. 63, 2). Γι αυτό απευθύνουν σ' εκείνους που συνιστούν την προπομπή αυτή την ερώτηση· «ποιός είναι αυτός ο βασιλιάς της δόξας;» (Ψαλμ. 23, 10). Δε δίνεται όμως ακόμα η απάντηση, «ο κραταιός και ισχυρός στον πόλεμο» (Ψαλμ. 23, 8. 23, 10), αλλά «ο Κύριος των δυνάμεων», που έχει την εξουσία του παντός, που ένωσε στο πρόσωπό του τα πάντα (Εφ. 1, 10), αυτός που είναι ο πρώτος από όλα (Κολ. 1, 18), που αποκατέστησε τα πάντα στην πρώτη τους μορφή (Πράξ. 3, 21), «Αυτός είναι ο Βασιλιάς της δόξας» (Ψαλμ. 23, 10). Βλέπετε πόσο γλυκύτερη μας κάνει ο Δαβίδ την εορτή, αναμιγνύοντας τη χάρη των ψαλμών του στη χαρά της Εκκλησίας.

6. Ας μιμηθούμε λοιπόν κι εμείς τον προφήτη, σ' εκείνα που είναι δυνατό να επιτύχομε τη μίμησή του, **στην αγάπη προς το Θεό, στην πραότητα της ζωής, στη μακροθυμία σ' όποιους μας μισούν**, για να γίνει η διδασκαλία του προφήτη χειραγωγία προς την κατά Θεόν πολιτεία στο όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον οποίο ανήκει η δόξα στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Πηγή: orp.gr)